

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 692/05
14.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, саветника Врховног суда Драгице Гајић, записничара у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, решавајући о жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К. бр. 321/03 од 26.05.2003. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП у присуству оптуженог АА, дана 14.02.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

Поводом жалби оптуженог АА и његовог браниоца, а по службеној дужности ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду К. бр. 321/03 од 26.05.2003. године у погледу правне квалификације и одлуке о изреченој мери безбедности, тако што Врховни суд радње оптуженог АА описане у изреци првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело неовлашћене производње и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ за које га осуђује на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.03.2003. године па надаље.

Према оптуженом АА изриче се мера безбедности обавезног лечења наркомана у смислу члана 65. КЗ СРЈ, а која ће се извршити у установи за извршење казне, с тим што се време проведено у таквој установи урачунава у трајање изречене казне затвора.

Жалбе оптуженог АА и његовог браниоца одбијају се као неосноване.

Образложење

Првостепеном пресудом, између осталих, оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.03.2003. године па надаље.

Према оптуженом АА изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана из члана 65. ОКЗ, а која ће се извршити у установи за извршење казне с тим што се време проведено на лечењу урачунава у изречену казну. Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала. Иначе, наведена пресуда Окружног суда у Београду, којом су за исто кривично дело оглашени кривим и оптужени ББ и ВВ, преиначена је пресуда Врховног суда Србије Кж. I 1379/03 од 22.10.2003. године у погледу правне квалификације дела и одлуке о мери безбедности тако што је Врховни суд радње оптужених ББ, ВВ и АА описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ за које кривично дело их је осудио на казне затвора у трајању од по 2 (две) године, и оптуженима ВВ и АА изрекао меру безбедности обавезног лечења наркомана у смислу члана 65. КЗ СРЈ, која ће се извршити у установи за извршење казне, с тим што се време проведено у таквој установи урачунава у трајању изречене им казне затвора. Међутим, наведена пресуда Врховног суда Србије, поводом захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца укинута је пресудом Кз. 38/04 од 27.12.2004. године и то само у односу на оптуженог АА и у том

делу предмет враћен Окружном суду у Београду ради поновног суђења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

Оптужени АА због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је захтевано да оптужени буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Бранилац оптуженог због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у смислу навода и предлога у жалби.

Републички јавни тужилац Србије поднеском Ктж. бр. 838/05 од 05.05.2005. године предложио је да се жалбе оптуженог и његовог браниоца одбију као неосноване.

Пошто је у свему поступио смислу члана 375. ЗКП Врховни суд је одржао седницу већа којој није присуствовао уредно обавештени Републички јавни тужилац, на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалбама и наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, и датих објашњења оптуженог за наводе и предлоге из своје жалбе нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд, поводом жалбе, пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП.

Оптужени АА у својој одбрани датој у истрази признао је да је он испред улаза у Београдски сајам, преузео предметну марихуану од оптуженог ББ, да су он и оптужена ВВ сакрили дрогу у корпу на тавану куће и да су наредне две недеље, продали око 10 пакетића од по 10 грама марихуане по цени од 300,00 динара по пакетићу уживаоцима марихуане из ГГ, да су и они пушили марихуану, а да им је остатак одузела милиција.

Врховни суд налази да је правилно првостепени суд оценио као веродостојну одбрану оптуженог АА. дату у истрази када је признао извршење кривичног дела за које је оглашен кривим и оптужен, а његову измењену одбрану на главном претресу, да није након куповине дроге исту препаковао заједно са оптуженом ВВ у пакетићу од 10 грама и продавао у ГГ, већ да је исту сам користио, као неверодостојну и срачунату на избегавање кривичне одговорности, а његово објашњење да је супротно изјавио истрази, дао због страха јер је био малтретиран у милицији, је неосновано и без подлоге у списима предмета.

С обзиром на напред изнето, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање у односу на оптуженог АА и за своје чињеничне закључке дао јасне, потпуне и логичне разлоге које у целости прихвата и овај суд. У ствари, чињенично стање се жалбама оптуженог АА и његовог браниоца и не оспорава.

Испитујућу правилност примене кривичног закона по службеној дужности поводом жалби оптуженог АА и његовог браниоца, Врховни суд налази да у смислу члана 4. став 1. КЗ СРЈ на дело оптуженог треба применити Кривични закон који је важио у време извршења кривичног дела, а не нови Кривични закон - Основни кривични закон („Службени гласник Републике Србије“, бр. 39/03) јер исти није блажи за оптуженог, па је неосновано исти првостепени суд применио, јер за то нема основа у ставу 2. члана 4. КЗ СРЈ, због чега је преиначена првостепена пресуда у погледу правне квалификације дела оптуженог АА, тако што овај суд радње оптуженог правно квалификовао као кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ, а како је то ближе назначено у изреци ове пресуде.

Испитујући одлуку о казни Врховни суд налази да је првостепени суд правилно у смислу члана 41. КЗ СРЈ

ценио све околности које утичу да казна буде већа или мања и истима дао онај значај који у случају оптуженог и заслужују. Тако је, као олакшавајуће околности ценио да је оптужени признао извршење кривичног дела, да је његова урачунљивост у време извршења кривичног дела била смањена, али не битно, а од отежавајућих околности да је осуђиван. Врховни суд налази да изречена казна затвора од 2 (две) године одговара тежини извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог као учиниоца и као таква нужна и довољна за постизање сврхе казне предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ.

Врховни суд налази да су неосновани жалбени наводи оптуженог АА и његовог браниоца, којим се указује да приликом одмеравања казне оптуженом у смислу члана 49. КЗ СРЈ треба узети чињеницу, која произилази из извештаја из казнене евиденције за оптуженог, да је он пресудом Окружног суда у Београду К. 221/02 од 04.03.2003. године због кривичног дела из члана 169. став 1. КЗ РС осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, а која пресуда је потврђена пресудом Врховног суда Србије Кж. I 2038/02 од 04.03.2003. године и да овом оптуженом треба одмерити јединствену казну за дела у стицају, јер по оцени Врховног суда у том смислу није било предлога у првостепеном поступку, па су тако остале неутврђене остале одлучне чињенице, од којих зависи могућност да оптуженом АА буде изречена јединствена казна за дела у стицају, нарочито време извршења кривичног дела по напред наведеној правноснажној пресуди, а оптужени има могућност да то буде решено поводом његовог захтева у смислу члана 405. ЗКП.

Врховни суд је, поводом жалби оптуженог АА и његовог браниоца а по службеној дужности према овом оптуженом преиначио првостепену пресуду у погледу мере безбедности према ком је изрекао меру безбедности обавезног лечења наркомана из члана 65. КЗ СРЈ с обзиром да је оптужени кривично дело учинио услед зависности од употребе дроге, а што је утврђено на основу налаза и мишљење вештака др ВВ.

Са изнетих разлога на основу члана 388. и 391. ЗКП, Врховни суд је преиначио првостепену пресуду као у изреци ове пресуде, а жалбе изјављене у корист оптуженог АА, одбио као неосноване.

Записничар, Председник већа – судија,

Драгица Гајић, с.р. Николе Латиновића, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

СТ